

Двѣтѣ по-стари сестри, ядосани, люто про-
клели по-малката :

„Да даде Господь на Тунджа
Да върви и лжкати,
Горитѣ да си пробива,
Горитѣ и планинитѣ,
На нази пжть да отваря . . .“

Тѣ бързо тръгнали по дирята на бѣжанката.
По-нататѣкъ пѣсенъта казва, че тѣ я стигнали и
заминали. Тритѣ рѣки отъ Одринъ до Бѣло море,
текатъ като една рѣка и взели името на най-съл-
лавата — Марица.

Обходихъ надлъжъ и на ширъ тия три рѣки,
които отъ извора до устието си прѣзъ паметъната
турско-българска война прѣзъ 1912—913 год. бѣха
въ български ржцѣ. Ето тия три сестри :

Тунджа носи много здраве отъ гордия Балканъ
(Стара-планина); тя извира отъ двата най-голѣми
гиганта на Стара-планина — Юмрукъ-чалъ и Мара-
гидия, скача отъ стрѣмни скали въ безднитѣ на
планината, тече по южна посока до родния градъ
на поета Ботевъ — Калоферъ, завива на изтокъ
прѣзъ „долината на розитѣ,“ вече тиха и мила,
като оросява съ вадитѣ си розовитѣ градини, що
кичатъ тая прѣлестна долина; плодни дървета, гори и
широки ливади, що я покриватъ, мие красиви селца
и градове, що я изпѣстрятъ. Безъ брой бистри по-
точета весело скачатъ изъ долината ѝ. Тунджа ми-
нава прѣзъ тѣснини, между Меджеликъ и Срѣдна-
гора, навлиза въ Сливенското поле. Оттамъ тя
твърдѣ свободно тече прѣзъ широки поля, завива
лжкатушно на изтокъ и при Думанъ-тепе, подъ